

Arrest

nr. 250 228 van 1 maart 2021
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. HINNEKENS
Louis Pasteurlaan 24
8500 KORTRIJK

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Egyptische nationaliteit te zijn, op 22 februari 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 11 februari 2021.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 februari 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 maart 2021.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat K. HINNEKENS *loco* advocaat ROOX en van attaché H. NUYTS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster, die verklaart van Egyptische nationaliteit te zijn, is het Rijk binnengekomen op 14 december 2020 en heeft zich vluchteling verklaard op 16 december 2020.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoekster op 22 januari 2021 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Verzoekster werd gehoord op 5 februari 2021.

1.3. Op 11 februari 2021 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd dezelfde dag per drager betekend.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Egyptische nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn uit het dorp Shubra Miles in het departement Gharbiya. U werd verliefd op S.(...) A.(...) A.(...) S.(...), een jongen uit uw dorp. Vele jaren geleden vertrok hij uit Egypte. In maart 2017 trouwde u met hem. Hij keerde niet terug naar Egypte maar gaf zijn vader een volmacht om het huwelijk te laten voltrekken.

In juni 2020 ontstond een ruzie op een huwelijksfeest in uw dorp tussen uw neef van vaderszijde en een familielid van uw man, genaamd F.(...) A.(...) S.(...). Hierbij sloeg uw neef deze jongen. De volgende dag verzamelde F.(...) A.(...) S.(...) zijn neven en wachtte uw neef op, waarna ze uw neef sloegen. Uw neef kwam naar huis met een wonde aan zijn gezicht. Hij verzamelde een week later uw neven en wachtte de familie van uw man op. Hierbij ontstond een gevecht waarbij uw neef F.(...) A.(...) S.(...) doodde. Uw neven en andere familieleden die betrokken waren bij het gevecht vluchtten hierop weg.

De volgende drie weken gebeurde er niets. Uw neven kwamen in die periode enkele keren voor enkele dagen terug naar huis. Drie weken na de dood van F.(...) A.(...) S.(...) viel zijn familie uw huis binnen op zoek naar uw neven. Jullie woonden immers allemaal samen in hetzelfde huis. Hierbij sloegen ze jullie. Jullie vluchtten naar de bureu. Wanneer uw neven dit te weten kwamen, verzamelden zij zich opnieuw en vielen de familie van F.(...) A.(...) S.(...) aan. Deze incidenten, waarbij de familie van uw man eerst uw huis aanviel en uw neven vervolgens wraak namen, gebeurden elke week gedurende een half jaar. Bij deze schermutselingen raakte af en toe iemand gewond.

Een half jaar na de dood van F.(...) A.(...) S.(...) viel zijn familie nogmaals uw huis binnen op zoek naar uw neven. Ze sloegen uw oom die, verzwakt door diabetes en hoge bloeddruk, vervolgens overleed. U vluchtte naar het huis van uw zus. Uw moeder vluchtte met uw zussen en broer naar haar familie in het naburige dorp Mit Habib.

U bleef een week bij uw zus waarna u naar het huis van een vriendin ging. U stal haar paspoort en Italiaanse verblijfskaart en vertrok op 12 december 2020 uit Egypte.

De autoriteiten beschouwen uw familie, de H.(...)'s, als moslimbroeders en vallen jullie af en toe aan, waarbij ze mensen arresteren en een tijd later weer vrijlaten. U vreest op de luchthaven in Egypte te worden gearresteerd en levenslang opgesloten als gevolg van deze vermeende band met de moslimbroeders.

U reisde met het vliegtuig naar Griekenland en vervolgens naar België, waar u op 14 december 2020 aankwam. Op 16 december 2020 diende u een verzoek om internationale bescherming in. De Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) nam op 16 december 2020 een beslissing tot vasthouden in een welbepaalde plaats omdat u in het kader van uw verzoek om internationale bescherming valse of misleidende informatie gaf en valse of vervalste documenten gebruikte.

Ter staving van uw verzoek legt u een huwelijksakte, documenten in verband met de verblijfsprocedure van uw man in Frankrijk, een paspoort op naam van uw vriendin M.(...) Y.(...) M.(...) B.(...), een Italiaanse verblijfskaart op naam van uw vriendin, een boarding pass en documenten in verband met uw vliegtuigreis neer.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, evenals dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen identificeren.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Gelet op wat voorafgaat, is het Commissariaat-generaal van oordeel dat uw verzoek om internationale bescherming onderzocht en behandeld kan worden onder toepassing van artikel 57/6/1, § 1 voor versnelde procedures en 57/6/4, eerste lid voor procedures aan de grens van de Vreemdelingenwet.

Het feit dat u de autoriteiten hebt misleid met betrekking tot uw identiteit en/of uw nationaliteit door valse informatie of valse documenten te verstrekken of door informatie of relevante documenten die een negatieve invloed op de beslissing hadden kunnen hebben, achter te houden, rechtvaardigde dat een versnelde procedure werd toegepast bij de behandeling van uw verzoek.

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat u een valse identiteit opgaf aan de Belgische instanties en hier lange tijd aan bleef vasthouden. Nadat u gewezen werd op uw eerdere visumaanvraag bij de Duitse autoriteiten met uw echte identiteit, en u deze identiteit vervolgens ook toegaf, weigerde u vervolgens, blijkens het politieverlag van uw onderschepping, elke medewerking. U wilde geen verklaringen afleggen, noch enige informatie verschaffen over het doel van uw reis. Dat u aan het CGVS verklaart uw land te zijn ontvlucht vanwege een angst voor een bloedwraak enerzijds, en arrestatie en levenslange detentie door de Egyptische autoriteiten anderzijds, maar de Belgische autoriteiten lange tijd weigerde enige informatie over uw reismotieven te verschaffen, doet ernstige twijfels rijzen over de geloofwaardigheid van uw verklaringen in het kader van uw verzoek om internationale bescherming.

U verklaart uw land te hebben ontvlucht uit vrees voor de familie van uw man met wie uw familie sinds juni 2020 in een bloedwraak is verwickeld (CGVS, p. 7, 8 en 9). Uw verklaringen over deze bloedwraak zijn echter dermate vaag, ontwijkend en weinig aannemelijk dat er geen geloof aan kan worden gehecht. Vooreerst dient opgemerkt te worden dat u geen informatie kan geven over de mannen met wie jullie in een bloedvete verwickeld zijn en die jullie huis gedurende een half jaar wekelijks binnenvielen en jullie bedreigden. Gevraagd naar wie de aanvallers waren tijdens het laatste incident van 5 december 2020, zegt u louter dat het de familie van uw man was. Gevraagd of u persoonlijk wist wie die mannen precies waren, zegt u van niet en herhaalt u dat ze familie van uw man waren en van het dorp waren (CGVS, p. 18). Gevraagd te verklaren waarom u niet weet wie die mannen precies waren – ze waren van uw dorp en vielen al een half jaar lang jullie huis wekelijks binnen – herhaalt u louter dat ze familie van uw man waren en dat u niet weet wie ze waren (CGVS, p. 18). Gevraagd of het elke week dezelfde mannen waren die binnenvielen zegt u dat zij met velen binnenvielen en dat u in die omstandigheden niet gaat zien wie ze zijn. U voegt toe dat het vaak gebeurde en u niet kon toekijken. U vluchtte gewoon weg (CGVS, p. 18). U wordt nogmaals gevraagd of u daadwerkelijk van geen enkele van de aanvallers, die wekelijks binnenvielen, wist wie hij precies was, waarop u herhaalt dat u hen in die omstandigheden niet kon herkennen en dat het duidelijk was voor jullie dat het de familie van uw man was (CGVS, p. 18). Gevraagd of u enige informatie kan geven over een van de aanvallers zegt u van niet (CGVS, p. 19). Dat u de mannen die een half jaar lang jullie huis binnenvielen, die wekelijks met uw neven vochten en uw oom hebben vermoord, niet kent en geen informatie over hen kan geven – naast de vage stelling dat ze familie van uw man zijn – maakt uw beweerde bloedwraak met deze familie weinig aannemelijk.

U wordt erop gewezen dat u het leven in uw dorp beschrijft als zeer traditioneel en dat jullie allen van hetzelfde dorp zijn en dat het in die omstandigheden vreemd is dat u niets weet over hen, waarop u verklaart dat er een groot verschil is tussen de directe familie van uw man en de verre familie van uw man (CGVS, p. 19). Dit kan uw volkomen gebrek aan kennis over uw aanvallers niet verklaren, zeker gezien zij ook gewoon van uw dorp zijn (CGVS, p. 18 en 19).

Voorts zijn uw verklaringen over de afzonderlijke incidenten die u meemaakte zeer vaag en oppervlakkig, en kan er geen enkele doorleefdheid worden opgemerkt in uw verklaringen. Gevraagd om in detail te vertellen over het incident van 5 december 2020, dat leidde tot uw vlucht uit uw dorp en vervolgens uw land, zegt u dat jullie om acht uur 's avonds door hen werd aangevallen, dat ze gewapend waren en dat ze dreigden iedereen te vermoorden. Vervolgens was iedereen gevlucht naar een andere richting, u liep naar uw zus (CGVS, p. 8). Het spreekt voor zich dat een dergelijk vaag relaas over dit incident, waarbij uw oom werd vermoord en dat tot uw vlucht heeft geleid, geenszins weet te overtuigen. Later in het persoonlijk onderhoud wordt u erop gewezen dat u tijdens het persoonlijk onderhoud consistent vage en oppervlakkige verklaringen aflegt en aangespoord om over dit incident van 5 december nogmaals in detail – uw persoonlijke ervaring, wat u zag, wat u hoorde, wat u voelde, en dergelijke – te vertellen. U verklaart dat het twaalf uur was – de eerste keer zei u dat het om acht uur

was – en jullie allen samen in huis zaten. U geeft vervolgens een korte beschrijving van het huis. U gaat verder dat jullie gevlucht waren, dat uw oom de enige man was, dat hij geslagen werd en dat iedereen in een andere richting wegluchtte (CGVS, p. 17). U wordt aangespoord verder te gaan maar verklaart louter nog dat u naar uw zus bent gevlucht (CGVS, p. 17). Dergelijke vage en oppervlakkige verklaringen kunnen geenszins overtuigen. U wordt hier vervolgens op gewezen en er wordt opgemerkt dat u onder andere op geen enkele manier duidelijk maakt wat er binnen in huis precies allemaal is gebeurd, wat u allemaal zag, hoe iedereen is kunnen ontkomen, en wat die mannen precies allemaal gedaan hebben, maar u geeft louter aan dat er veel mannen waren, dat dat het enige was wat jullie zagen en dat jullie onder die omstandigheden niet meer konden weten (CGVS, p. 18). Gevraagd met hoeveel de aanvallers dan waren die dag zegt u dit niet te weten (CGVS, p. 18). Dergelijke vage verklaringen over dit incident, waarbij uw oom werd vermoord en dat de uiteindelijke aanleiding was voor uw vlucht uit het dorp en uit het land, zijn weinig geloofwaardig.

Ook over de andere incidenten die zouden zijn gebeurd in de periode van een half jaar voor uw vertrek bent u vaag. Gevraagd om te vertellen over de eerste aanval op jullie huis – drie weken na de dood van F.(...) A.(...) S.(...) – vertelt u het volgende: “ongeveer elf of twaalf uur ‘s nachts we waren thuis, ik heb u daarstraks verteld dat we allemaal in zelfde huis wonen, maar neven waren niet thuis, we worden aangevallen, met hun wapen, we zijn direct gevlucht en roepen en tieren op straat” (CGVS, p. 14). Opnieuw geeft u geen enkel beeld van wat er precies toen gebeurd is. Opnieuw gevraagd te vertellen wat er precies die avond is gebeurd voegt u nog toe dat ze overal naar uw neven hebben gezocht, dat iedereen die op hun weg kwam geslagen werd, dat ze met uw oom gevochten hebben en dat jullie gevlucht zijn en buiten geroepen hebben (CGVS, p. 14). Hoewel u iets meer informatie geeft blijft u aan de oppervlakte en geeft u geen enkel detail mee, wat uw verklaringen allerminst een doorleefde indruk meegeeft. Gevraagd te vertellen wat er gebeurde vanaf het moment dat jullie naar buiten zijn gelopen geeft u het volgende mee: “Niets, niemand kwam voor te helpen niemand durfde tussen komen, iedereen was bang om vermoord te worden, en we keerden terug naar huis nadat zij vertrokken zijn” (CGVS, p. 14). Gevraagd wat die mannen deden wanneer jullie de straat opliepen zegt u: “We vluchtten naar de burens”. Omdat u geen antwoord op de vraag geeft wordt deze herhaald maar opnieuw kan u geen details hierover geven en geeft u louter de volgende korte samenvatting van wat jullie aanvallers deden tijdens het incident: “Ze vallen binnen, vinden niemand die ze willen, we worden met de dood bedreigd, en vertrokken” (CGVS, p. 14). Dergelijke vage verklaringen kunnen niet overtuigen.

U wordt dan gevraagd om over de tweede keer te vertellen dat ze uw huis binnenvielen maar u geeft het volgende algemene antwoord: “als we worden aangevallen waren we ofwel aan het slapen ofwel wakker, maar telkens vluchtten we weg van thuis naar de burens” (CGVS, p. 14). U wordt erop gewezen dat u niet in algemene termen moet spreken maar vertellen wat er precies gebeurde de tweede keer dat ze uw huis binnenvielen maar opnieuw geeft u een weinig doorleefd antwoord: “die vallen ons aan, wij als vrouwen kunnen niets doen, we vluchten gewoon weg van de plaats naar de burens, zij maken ruzie met de mannen daar”. (CGVS, p. 14).

U verklaart dat deze incidenten wekelijks voorkwamen en dat uw neven dan wraak wilden nemen op een ander moment en met hen vochten (CGVS, p. 13). Aangezien u hier een weinig duidelijk beeld schept over deze wekelijkse situatie – u verklaarde dat uw neven net wegluchtten omdat ze bang van hen waren vanwege de bloedwraak (CGVS, p. 13) – wordt u gevraagd hier meer over te vertellen, waarop u volgende antwoord geeft: “telkens worden we aangevallen en bedreigd, mijn neven gaan hen dan aanvallen en hen slaan, gebeurt heen en weer” (CGVS, p. 13). Later wordt u nogmaals gevraagd in detail te vertellen over de keren dat uw neven de familie van F.(...) A.(...) S.(...) gingen aanvallen maar u blijft vaag: “ook zelfde manier, verzamelden elkaar, wapens meenemen en naar de andere familie aanvallen, zelfde manier waarop wij worden bedreigd bedreigen zij hen ook, ruzie maken met elkaar” (CGVS, p. 15). U verklaart dat uw familie bang is van de familie van uw man omdat zij uw neven willen vermoorden maar schetst tevens het beeld dat zij wekelijks met hen vechten. Dat u over deze situatie niet meer kan vertellen dan het meedelen van dergelijke algemene en vage antwoorden is weinig overtuigend.

Over de incidenten die hebben geleid tot de uiteindelijke bloedwraak kan u ook maar weinig concrete informatie geven. Zo zou het allereerste incident hebben plaatsgevonden op een huwelijksfeest in het dorp. U weet echter niet van wie het huwelijksfeest was (CGVS, p. 9). Over de reden van de ruzie zegt u kortweg dat er meisjes werden lastiggevalen. Gevraagd daar meer concreet over te vertellen: “ik weet het niet, ik weet er niets over behalve wat we vernamen, dat jongeren probeerden meisjes te verleiden en dat neef en neef van man in conflict kwamen met elkaar en elkaar hebben geslagen” (CGVS, p. 9). Dat u uw land bent moeten ontvluchten vanwege een bloedwraak die een half jaar voor uw vertrek

ontstond, maar u weinig concreets weet te vertellen over de oorzaak ervan – zoals van wie was het huwelijk, wie viel er meisjes lastig, wie waren die meisjes, waarom was dit een reden waardoor uw neef en F.(...) A.(...) S.(...) ruzie kregen – is opmerkelijk.

Over het incident waarbij F.(...) A.(...) S.(...) om het leven kwam wordt u gevraagd wie van uw familie er toen bij betrokken was, waarop u verklaart dat dit uw directe en uw verre neven waren (CGVS, p. 10). Hoeveel van uw neven erbij betrokken waren kan u dan weer niet zeggen (CGVS, p. 10). Gevraagd hoe F.(...) A.(...) S.(...) precies om het leven is gekomen geeft u volgend nietszeggend antwoord: “bij elke ruzie wordt altijd wapen gebruikt” (CGVS, p. 10). Gevraagd meer in detail te treden zegt u dat u er niet meer over weet omdat u er niet bij was en herhaalt u dat er bij een ruzie altijd een wapen wordt gebruikt. Uiteindelijk voegt u dan toch nog toe dat u had vernomen dat het uw neef was die hem had gedood, maar meer zou u hierover niet weten (CGVS, p. 10). Dat u geen concrete informatie kan meegeven over hoe deze persoon precies om het leven is gekomen in dit gevecht doet verder twijfelen aan deze beweerde bloedwraak.

De wijze waarop u de bloedwraak neerzet waarin uw familie zou zijn verwickeld komt verder ook maar weinig aannemelijk over. Zo verklaart u dat uw neven steeds van huis wegluchten uit angst om vermoord te worden door de familie van F.(...) A.(...) S.(...) (CGVS, p. 7 en 12). Het is dan ook zeer opmerkelijk dat ze steeds terugkeren naar huis. Op de vraag waarom ze steeds naar huis terugkeren kan u geen overtuigend antwoord bieden. Eerst antwoordt u naast de vraag en zegt u dat ze vluchten omdat ze bang zijn vermoord te worden (CGVS, p. 12). Vervolgens zegt u dat ze terugkomen om jullie gerust te stellen en dat ze vervolgens hen aanvallen (CGVS, p. 13). Aangezien het onduidelijk is waarom ze zouden terugkomen om jullie gerust te stellen wordt de vraag opnieuw gesteld waarop u zegt dat ze geen stabiliteit hebben (CGVS, p. 13). Bij navraag blijkt dat u opnieuw bedoelt dat ze telkens uit het huis moeten vluchten omdat ze bang zijn (CGVS, p. 13). Nogmaals gevraagd waarom ze telkens terugkomen hoewel ze bang zijn zegt u dat de eerste periode – de eerste drie weken – niets gebeurde en verwijst u verder naar de wekelijkse schermutselingen (CGVS, p. 13). Dat uw neven bang zouden zijn om vermoord te worden als gevolg van de bloedwraak maar toch elke week terugkomen is opmerkelijk. Dat u hier geen eenduidig of overtuigend antwoord op weet te bieden doet verder twijfelen aan de geloofwaardigheid van uw beweerde vluchtrelaas.

U heeft ook geen informatie over waar uw neven dan telkens naartoe vluchten om uit de handen van de familie S.(...) te blijven. U weet hier louter het volgende over te zeggen: “iedereen heeft vrienden, misschien naar de andere dorpen die er naast liggen” (CGVS, p. 11). De vraag wordt later herhaald maar u verklaart niet te weten waar ze heen vluchten (CGVS, p. 12).

Verder houdt het weinig steek dat de familie van F.(...) A.(...) S.(...) gedurende een half jaar elke week jullie huis zou binnenvallen op zoek naar uw neven terwijl ze hen nooit vinden. Dat ze dit een half jaar lang zouden doen, zonder dat dit enig resultaat voor hen oplevert, is twijfelachtig. Wanneer u gevraagd wordt waarom ze dit deden antwoordt u naast de kwestie en verwijst u weer in algemene termen naar de wekelijkse schermutselingen tussen beide partijen (CGVS, p. 15). Nogmaals gevraagd waarom ze elke week kwamen hoewel uw neven nooit thuis waren zegt u louter dat ze vernamen dat uw neven op die momenten thuis waren (CGVS, p. 15). Deze verklaringen kunnen maar weinig overtuigen.

Bovendien is het zeer opmerkelijk dat uw familie bang is voor de familie van F.(...) A.(...) S.(...) vanwege een traditionele bloedwraak waarbij een lid van uw familie moet worden vermoord maar dat de daders van de eerste moord, uw neven, wekelijks met hen gaan vechten (CGVS, p. 7, 8 en 13). Nog opmerkelijker is dat er gedurende een half jaar niemand om het leven kwam in deze gevechten in het kader van een bloedwraak. U wordt erop gewezen dat u spreekt over een traditionele bloedwraak waarbij iemand van de vijandige familie vermoord moet worden maar dat er tijdens het half jaar waarin gevechten tussen beide families plaatsvinden nooit iemand om het leven komt, maar u verwijst louter naar de dood van uw oom op 5 december 2020 en voegt toe dat er wel gewonden vielen in die gevechten (CGVS, p. 15). U omschrijft de dood van uw oom op een ander moment in het persoonlijk onderhoud echter als een onbedoeld gevolg van een slag, en dit vanwege zijn reeds verzwakte lichamelijke toestand (CGVS, p. 7). Bovendien verklaart dit de periode van een half jaar niet waarin er geen dodelijke slachtoffers zijn gevallen. U wordt opnieuw om verduidelijking gevraagd maar u verklaart louter dat ze angst zaaien met hun aanvallen, dat jullie niet meer thuis durven te blijven en dat er gewonden vallen tijdens de gevechten (CGVS, p. 16). Gevraagd waarom de familie van F.(...) A.(...) S.(...) niemand vermoordde van uw familie gedurende dat half jaar van continue confrontaties zegt u – over de incidenten bij jullie thuis – dat jullie steeds wegluchtten. Over de gevechten met uw neven doet u volgende vreemde verklaring: “als ze vechten met elkaar is iedereen voorzichtig met elkaar, maar iedereen vecht wel met een wapen” (CGVS, p. 16). Dit houdt weinig steek in het kader van een

bloedwraak. Gevraagd dit te verduidelijken geeft u nog maar eens een volkomen ontwijkend antwoord (CGVS, p. 16). Dat er een halfjaar lang niemand werd vermoord hoewel er elke week een confrontatie tussen beide families plaatsvond maakt deze beweerde bloedwraak weinig aannemelijk.

Het is ook vreemd dat jullie nog een half jaar in jullie huis zijn blijven wonen, ondanks de wekelijksse aanvallen van de familie S.(...). Pas op 5 december 2020 vluchtte uw familie naar het naburige dorp Mit Habib, waar de familie van uw moeder woonde (CGVS, p. 4). Gevraagd waarom jullie zolang thuis bleven wonen antwoordt u naast de vraag en zegt u dat jullie wegvluchtten maar telkens terugkeerden (CGVS, p. 15). Later wordt de vraag opnieuw gesteld maar u geeft hetzelfde ontwijkende antwoord. De vraag wordt nogmaals herhaald waarop u eenzelfde ontwijkende antwoord geeft: "Waar gaan we naartoe, telkens worden we aangevallen, we vluchten weg uit angst, proberen ergens plaats te vinden voor paar dagen, tot het kalm is en terug naar huis, en week of later wordt zelfde herhaald" (CGVS, p. 20). U wordt dan gevraagd waarom jullie niet eerder naar Mit Habib zijn gevlucht – waar uw familie niets meer heeft meegemaakt sinds 5 december 2020 (CGVS, p. 9) – waarop u vreemd genoeg antwoordt dat jullie tot aan de dood van uw oom op 5 december 2020 nog hadden gedacht dat de situatie opgelost zou worden (CGVS, p. 20). U wordt erop gewezen dat niets erop wees dat de situatie opgelost zou geraken maar u geeft geen bijkomende informatie meer (CGVS, p. 20).

Het is ook opmerkelijk dat u geen idee heeft of de autoriteiten op de hoogte zijn van de moord op F.(...) A.(...) S.(...) en de bloedvete die al een half jaar lang openlijk in het dorp wordt uitgevochten (CGVS, p. 11). Indien de politie op de hoogte zou zijn van deze misdrijven kan verwacht worden dat u dit zou weten. U wil echter laten aannemen dat de autoriteiten niet op de hoogte zijn van de moord en de bloedwraak. U verklaart telkens dat de politie niet is ingelicht omdat het de traditie is op het platteland van Egypte om dergelijke zaken onderling af te handelen met een bloedwraak (CGVS, p. 11). Erop gewezen dat het in Egypte toch moeilijk is om dergelijke ernstige incidenten te verzwijgen voor de autoriteiten geeft u volgend antwoord: "In mijn dorp is er geen enkele autoriteit die actief is, het is een zeer klein politiekantoor, ik woon in een dorp in de provincie al Gharbiya, die ver van alles is, zelfs ver van de pers, media" (CGVS, p. 11). Dit is weinig overtuigend. Later wordt u nogmaals gevraagd uit te leggen hoe het komt dat de autoriteiten nog steeds niet op de hoogte zouden zijn van een moord en een bloedwraak die al een half jaar op straat wordt uitgevochten maar u kan opnieuw louter stellen dat jullie op het platteland woonden, ver van alle officiële instanties, en dat er wraak moet worden genomen na een moord (CGVS, p. 16). U wordt vervolgens gewezen op uw eerdere verklaringen dat de autoriteiten uw familie, de H.(...)'s, net in de gaten houden omdat ze tot de moslimbroeders zouden horen, maar u herhaalt louter de incidenten die u eerder aanhaalde in dit verband – dat uw familie wordt opgepakt door de autoriteiten – en verklaart dat dit de reden is waarom jullie niet naar de politie durven gaan (CGVS, p. 17). Nogmaals gevraagd om een verklaring voor de vreemde vaststelling dat de autoriteiten nog steeds niet op de hoogte zouden zijn van dit hele gebeuren, antwoordt u louter dat het niet uw directe familie en uw neven waren die gevisieerd werden door de autoriteiten vanwege een vermeende band met de moslimbroeders (CGVS, p. 17). Dat de autoriteiten niet op de hoogte zouden zijn van de moord en de bloedvete die al een half jaar publiek wordt uitgevochten is evenwel weinig aannemelijk.

Bovenstaande vaststellingen maken dat er geen geloof gehecht kan worden aan deze beweerde bloedwraak waarvoor u het land zou hebben ontlucht.

U haalt voorts nog aan de autoriteiten te vrezen vanwege de band van uw familie met de moslimbroeders. De autoriteiten beschouwen de familie H.(...) als moslimbroeders (CGVS, p. 11). De autoriteiten vallen jullie af en toe aan, ze pakken de mensen op en laten hen na een tijdje weer vrij (CGVS, p. 17). U vreest op de luchthaven te zullen worden gearresteerd en levenslang opgesloten te zullen worden (CGVS, p. 21 en 22). Wat dit betreft dient opgemerkt te worden dat u dit niet aanhaalde tijdens uw interview voor de Dienst Vreemdelingenzaken. U haalde nergens een band met de moslimbroeders aan en gaf enkel de bloedwraak op als reden waarom u niet kan terugkeren naar Egypte (vragenlijst CGVS, vraag 3 tot 5). Dit doet dan ook ernstig twijfelen aan deze beweerde band van uw familie met de moslimbroeders en de vervolging van uw familie door de autoriteiten.

U wordt op het CGVS gevraagd meer te vertellen over uw bewering dat de autoriteiten uw familie zien als moslimbroeders waarop u vreemd genoeg antwoordt hier niets over te weten. U geeft verder aan ook weinig te weten over de moslimbroeders of over een andere groepering. U weet enkel dat uw familie niet naar de politie durft te gaan om bescherming te vragen en dat ze vervolgd worden. Meer weet u naar eigen zeggen niet (CGVS, p. 21). Gevraagd te verklaren waarom de autoriteiten denken dat de H.(...)'s tot de moslimbroeders behoren antwoordt u dat, ten tijde van het presidentschap van Mursi, uw familie de kant van Mursi koos (CGVS, p. 21). Gevraagd dit te verduidelijken geeft u volgend vaag

antwoord: "mijn familie waren moslimbroeders, en Mursi is president van moslimbroeders, de meerderheid van familie, niet mijn familie" (CGVS, p. 21). Gevraagd uw stelling concreet uit te leggen dat uw familie tot de moslimbroeders behoort herhaalt u louter dat zij tot de moslimbroeders behoren en Mursi steunen (CGVS, p. 22). Dergelijke vage verklaringen over de band met de moslimbroeders zijn weinig overtuigend. Dit doet verder twifelen aan de geloofwaardigheid van deze claim.

Voorts kent u niemand van uw familie die tot de moslimbroeders behoort (CGVS, p. 22). Noch werd iemand van uw dichte familie – waaronder ook uw neven – ooit gevisieerd door de autoriteiten als gevolg van een beweerde band met de moslimbroeders (CGVS, p. 17). U kent in het geheel niemand van uw familie die hierdoor werd gevisieerd (CGVS, p. 21). Gevraagd waarom u of uw dichte familie nooit gevisieerd werden door de autoriteiten als gevolg van deze vermeende band met de moslimbroeders zegt u louter dat jullie elkaar vermeden (CGVS, p. 22).

Aangezien u niemand van uw familie kent die tot de moslimbroeders behoort of daarvoor vervolgd zou zijn en u niet concreet kan uitleggen waarom de autoriteiten uw familie als moslimbroeders zouden beschouwen, kan u dan ook niet aantonen als gevolg van een vermeende band met de moslimbroeders te zullen worden gevisieerd bij terugkeer naar Egypte.

Gezien het geheel van de bovenstaande vaststellingen heeft u niet aannemelijk gemaakt Egypte te hebben verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of omdat u een reëel risico zou lopen te worden geconfronteerd met de doodstraf of executie, of met foltering, onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Bijgevolg moet u zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet worden geweigerd.

De door u neergelegde documenten doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Wat betreft uw huwelijksakte dient opgemerkt te worden dat uw huwelijk zelf niet onmiddellijk in twijfel wordt getrokken. Over de documenten van uw man inzake zijn verzoek tot verblijf in Frankrijk dient gezegd dat deze geen informatie of elementen bevatten met betrekking tot uw beweerde problemen in Egypte. Het paspoort en de verblijfskaart van uw beweerde vriendin, de boarding pass en de overige reisdocumenten wijzen er louter op dat u illegaal reisde naar België. Deze staven de beweerde bloedwraak of de vervolging van uw familie om politieke redenen op geen enkele wijze.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Egypte (zie COI Focus – Egypte Veiligheidssituatie van 11 december 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_egypte_veiligheidssituatie_20191211.pdf) blijkt dat president Sisi sinds zijn aantreden in mei 2014 met harde hand regeert. Sinds het gedwongen vertrek van president Morsi in juli 2013 zijn het aantal aanslagen en de strijd tegen terreur fel toegenomen, vooral in Rafah, Sheikh Zuwaid en al Arish, de noordelijke districten van de "North Sina" provincie. Sinds midden 2016 is er ook meer geweld in de centrale delen van de Sinaï. Veel aanvallen worden gepleegd door de Wilayat Sinaï (voormalig: Ansar Beit al-Maqdis), een groep die zich in november 2014 aangesloten heeft bij de Islamitische Staat (IS), en op dit ogenblik de belangrijkste en meest actieve radicale islamitische organisatie in de Sinaï is. Andere gewapende groeperingen die de gewapende strijd prediken, zijn veel minder present op het terrein, maar sinds de zomer 2016 voeren twee nieuwe radicale groepen, Hasm en Lewaa al Thawra, gewapende aanvallen uit gericht op militaire en politieke doelwitten op het Egyptische vasteland.

De radicale islamitische opstandelingen in de Sinaï, van wie de WS-militanten het meest actief zijn, richten hun aanvallen in de eerste plaats tegen de Egyptische veiligheidsdiensten (manschappen en gebouwen) in de noordelijke en, sinds halfweg 2016, ook centrale Sinaï. In 2018 en 2019 bleef het geweld in de Sinaï voortduren. De WS maakt bij het uitvoeren van terreuraanslagen gebruik van bmbommen gericht tegen militaire voertuigen, en het neerschieten van militairen, politieagenten, en personen die verdacht worden van actieve medewerking met de militaire en politieke autoriteiten. Voorts voeren zij guerrilla-aanfvalen uit op checkpoints, militaire gebouwen en kazernes. Hoewel het

overgrote deel van de aanvallen van de WS gericht is tegen militaire en veiligheidsdoelwitten, valt de groepering soms ook niet-militaire doelwitten aan, zoals bijvoorbeeld pijpleidingen. De WS eist in november 2017 ook een aanslag op een soefistische moskee op, waarbij 305 burgerslachtoffers vallen. De WS zou ook verantwoordelijk zijn voor het neerhalen van het Russisch passagiersvliegtuig eind oktober 2015.

Het Egyptische leger en de politie reageren op hun beurt door bombardementen en luchtaanvallen uit te voeren op schuilplaatsen van jihadistische terroristen, en door grootscheepse razzia's uit te voeren waarbij het vaak tot gevechten komt en waar bij dergelijke confrontaties al honderden rebellen het leven hebben gelaten. In februari 2018 lanceert het Egyptische leger een grootscheepse veiligheidsoperatie in noord-Sinaï, de Nijldelta en de westelijke woestijn, genaamd de 'Comprehensieve Operatie Sinaï 2018', die tot doel heeft niet alleen de WS in Sinaï, maar het terrorisme in geheel Egypte te elimineren. Bij de actie zijn reeds honderden militanten omgekomen, honderden arrestaties verricht en vele schuilplaatsen en wapendepots ontmanteld. Niettegenstaande beide strijdende partijen beweren dat zij de moeite doen om in de mate van het mogelijke de burgerbevolking te ontzien, zijn er ook burgerslachtoffers te betreuren.

De gewapende islamitische acties buiten de Sinaï zijn de afgelopen jaren relatief beperkt gebleven, en vinden vooral plaats in de buurt van Greater Cairo en Giza, maar ook heel af en toe in de provincies Alexandrië, Damietta, Gharbia, Minufiyah, Qalyoubiya, Fayoum en Minya. Ook in de westelijke woestijn aan de grens met Libië vinden grensoverschrijdende terreuroperaties plaats. Deze acties nemen onder meer de vorm aan van brandstichtingen, aanvallen met bommen, schietpartijen, ontvoeringen, zelfmoordacties, ontvoeringen en onthoofdingen. Aanslagen gepleegd buiten de Sinaï worden meer en meer opgeëist in naam van de Islamitische Staat Egypte (IS Misr) die vooral in Cairo en Giza actief is, maar ook acties voert in andere provincies. De IS Misr richt zich in de eerste plaats tegen militairen en politiemensen, maar valt ook overheidsgebouwen, ambassades en toeristen aan. Sinds eind 2016 is de koptische bevolking een geprivilegieerd doelwit geworden van de terreurgroep; zij plegen voorts sporadische aanslagen op toeristische doelwitten.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er in Egypte actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat het beroep tegen deze beslissing overeenkomstig artikel 39/57, §1, 2e lid, 2° van de Vreemdelingenwet binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing dient te worden ingediend."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel, afgeleid uit de schending van artikel 1, A (2) van het Internationaal verdrag van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, voert verzoekster aan dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen ten onrechte besluit dat zij niet zou voldoen aan de definitie van vluchteling zoals bepaald in voormeld artikel van de vluchtelingenconventie, waarna zij een summiere poging onderneemt om de weigeringsmotieven van de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen. Verzoekster formuleert haar verweer als volgt:

"Nochtans kan er, gelet op het voorgaande niet redelijk aan worden getwijfeld dat verzoekster de waarheid vertelt en dat haar verklaringen overeenstemmen met de door haar voorgelegde bewijsstukken. (...)

3. Verweerster roept in dat het feit dat verzoekster aanvankelijk informatie achterhiel aangaande haar ware identiteit niet in haar voordeel speelt en twijfels zou doen rijzen aangaande de geloofwaardigheid van de verklaringen die zij aflegde in het kader van haar verzoek om internationale bescherming.

Verzoekster vraagt Uw Raad om dit in de nodige context te plaatsen. Wanneer iemand zijn/ haar land ontvlucht is, is het niet ondenkbaar dat hij/zij zich niet in de beste gemoedstoestand verkeerd en in dat kader niet de beste beslissingen neemt.

Open en eerlijk haar ware identiteit opgeven, zou betekenen dat verzoekster diende toe te geven dat zij het Belgische grondgebied op illegale wijze had trachten te betreden. Ze moest met andere woorden kiezen tussen kwaad en erger.

Bovendien dient benadrukt dat het feit dat iemand niet van in den beginne open was aangaande zijn/haar ware identiteit, dit niet noodzakelijk inhoudt dat die persoon slechte bedoelingen had en valse verklaringen zou afleggen aangaande de problemen die hij/zij ondervindt in zijn/ haar land van herkomst.

4. Verder meent verweerster dat het weinig aannemelijk zou zijn dat verzoekster de identiteit niet kan opgeven van de mannen die haar familie aanvielen.

Verweerster gaf tijdens haar persoonlijk onderhoud duidelijk aan dat het ging om leden van de familie van haar echtgenoot, meer bepaald dus de familie S(...). Ze waren met velen. Ook ging het bij de verschillende gelegenheden telkens om andere familieleden. Dit is de reden waarom ze niet precies kan aangeven welk familielid bij welke inval betrokken was.

Bovendien bleef verzoekster nooit ter plaatse tijdens de invallen. Ze vluchtte weg, zodat ze haar aanvallers in feite nooit goed heeft kunnen zien.

5. Verweerster verwijt verzoekster in feite van te vage verklaringen te hebben afgelegd over alle aspecten van haar asielrelaas.

Verzoekster vraagt Uw Raad om rekening te houden met de kwetsbare geestestoestand waarin zij zich bevindt. Zij kende een beschermd bestaan in EGYPTE, dichtbij haar familie. Thans bevindt zij zich in een gesloten centrum voor illegalen, in een voor haar onbekend land, met mensen die een voor haar onbekende taal spreken. Ze voelt zich erg verloren en kwetsbaar.

Dit alles maakt dat het voor haar zeer moeilijk is om zich uit te drukken.

6. De familie van verzoekster kon met haar problemen nergens terecht, ook niet bij de autoriteiten. Omdat de autoriteiten hen beschouwden als moslimbroeders, zouden ze hen nooit helpen. Meer nog, ze zouden hen vervolgen."

Verzoekster besluit op basis van het voorgaande: "Gelet op het voorgaande, moge het duidelijk zijn dat verweerster ten onrechte besloot tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Verzoekster heeft aangetoond dat zij wel degelijk een gegronde vrees heeft om bij een eventuele terugkeer naar EGYPTE het slachtoffer te worden van een bloedwraak.

In tegenstelling tot wat verweerster beweert, kan verzoekster in EGYPTE geen adequate oplossing vinden voor haar problemen: De Politie luistert niet naar haar of komt te laat tussen. Procureurs, advocaten en rechters zijn corrupt."

Er worden geen nieuwe documenten aan het verzoekschrift gevoegd.

2.2. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoeksters verzoek om internationale bescherming geweigerd omdat (i) de vaststellingen dat zij een valse identiteit opgaf aan de Belgische instanties en hier lange tijd aan bleef vasthouden en zij vervolgens, blijkens het politieverlag van haar onderschepping, elke medewerking weigerde, zij geen verklaringen wilde afleggen, noch enige informatie wilde verschaffen over het doel van haar reis ernstige twijfels doen rijzen over de geloofwaardigheid van haar verklaringen in het kader van haar verzoek om internationale bescherming, (ii) haar verklaringen over de bloedwraak waarin haar familie sinds juni 2020 verwickeld is dermate vaag, ontwijkend en weinig aannemelijk zijn dat er geen geloof aan kan worden gehecht, zoals uitvoerig wordt uiteengezet, (iii) zij voorts nog aanhaalt de autoriteiten te vrezen vanwege de band van haar familie met de moslimbroeders, doch de vaststelling dat zij dit niet aanhaalde tijdens haar interview voor de Dienst Vreemdelingenzaken reeds ernstig doet twifelen aan deze beweerde band van haar familie met de moslimbroeders en de vervolging van haar familie door de autoriteiten, zij bovendien vage en weinig overtuigende verklaringen aflegt over deze band met de moslimbroeders, wat verder doet twifelen aan de geloofwaardigheid van deze claim, en zij niemand van haar familie kent die tot de moslimbroeders behoort of daarvoor vervolgd zou zijn en zij ook niet concreet kan uitleggen waarom de

autoriteiten haar familie als moslimbroeders zouden beschouwen, en zij dan ook niet kan aantonen als gevolg van een vermeende band met de moslimbroeders te zullen worden gevisieerd bij terugkeer naar Egypte, (iv) de door haar neergelegde documenten geen afbreuk doen aan bovenstaande vaststellingen vermits haar huwelijk niet in twijfel wordt getrokken, de documenten van haar man inzake zijn verzoek tot verblijf in Frankrijk geen informatie of elementen bevatten met betrekking tot haar beweerde problemen in Egypte en het paspoort, de verblijfskaart van haar beweerde vriendin, de boarding pass en de overige reisdocumenten er louter op wijzen dat zij illegaal naar België reisde en deze stukken de beweerde bloedwraak of de vervolging van haar familie om politieke redenen op geen enkele wijze staven en (v) uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Egypte blijkt dat er actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor de confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij louter door haar aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

2.3. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikelen 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*

e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”

2.4. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoekster geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat zij haar land van herkomst is ontvlucht of dat zij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. Zoals omstandig wordt uiteengezet in de bestreden beslissing, kan immers geen geloof worden gehecht aan de door haar beweerde bloedwraak waarvoor zij het land zou zijn ontvlucht en toont zij evenmin aan als gevolg van een vermeende band van haar familie met de moslimbroeders te zullen worden gevisieerd bij een terugkeer naar Egypte.

De Raad stelt vast dat verzoekster in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging onderneemt om het geheel van de motieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing, die pertinent en draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten tot de ongeloofwaardigheid van haar relaas, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoekster toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar zij echter geheel in gebreke blijft.

De Raad benadrukt vooreerst dat van verzoekster, die beweert te vrezen voor haar vrijheid en leven en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, in het kader van haar plicht tot medewerking, redelijkerwijze mag worden verwacht dat zij zich, indien zij nood heeft aan daadwerkelijke bescherming, bij aankomst of zo snel mogelijk daarna wendt tot de asielinstanties van het onthaalland en dat zij de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over haar vraag tot internationale bescherming, van begin af aan in vertrouwen neemt. Dat verzoekster aanvankelijk een valse identiteit opgaf aan de Belgische instanties en hier lange tijd aan bleef vasthouden en zij vervolgens, blijkens het politieverslag van haar onderschepping, elke medewerking weigerde, zij geen verklaringen wilde afleggen, noch enige informatie wilde verschaffen over het doel van haar reis, om zich vervolgens twee dagen later vluchteling te verklaren, strookt niet met de houding van een persoon die beweert haar land van herkomst te zijn ontvlucht uit een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming en doet dan ook, zoals reeds terecht wordt opgemerkt in de bestreden beslissing, reeds ernstige twijfels rijzen over de geloofwaardigheid van haar verklaringen in het kader van haar verzoek om internationale bescherming. De argumentatie in het verzoekschrift dat wanneer iemand zijn/haar land ontvlucht, het niet ondenkbaar is dat hij/zij zich niet in de beste gemoedstoestand verkeerd en in dat kader niet de beste beslissingen neemt en dat het eerlijk haar ware identiteit opgeven zou betekenen dat verzoekster diende toe te geven dat zij het Belgische grondgebied op illegale wijze had trachten te betreden, kan deze appreciatie niet ombuigen. Indien verzoekster daadwerkelijk vreest voor haar leven zoals zij beweert, had zij er immers alle belang bij om van meet af aan de waarheid te vertellen en een duidelijk zicht te bieden op de asielmotieven die hadden kunnen leiden tot het toekennen van internationale bescherming. Haar initiële manifest gebrek aan medewerking vormt aldus wel degelijk een contra-indicatie voor de ernst en de geloofwaardigheid van door haar geschetste vrees en voorgehouden nood aan internationale bescherming.

In zoverre verzoekster het geheel van haar vage, oppervlakkige en weinig aannemelijke verklaringen, die geen enkele blijk geven van enige doorleefdheid, en haar nagenoeg volstrekte onwetendheid omtrent (1) de mannen met wie haar familie in een bloedvete zou verwickeld zijn en die hun huis gedurende een half jaar wekelijks binnenvielen en hen bedreigden, (2) de wekelijkse incidenten waarbij haar neven wraak wilden nemen en de familie van F.A.S. gingen aanvallen, (3) de incidenten die hebben geleid tot de uiteindelijke bloedwraak, (4) de plaats waar haar neven telkens naartoe vluchtten om uit de handen van de familie S. te blijven en (5) het feit of de autoriteiten al dan niet op de hoogte zijn van de moord op F.A.S. en de bloedvete die al een half jaar lang openlijk in het dorp wordt uitgevochten, poogt te vergoelijken door te verwijzen naar de kwetsbare geestestoestand waarin zij zich bevindt en zij toelicht dat zij zich thans bevindt in een gesloten centrum voor illegalen, in een voor haar onbekend land, met mensen die een voor haar onbekende taal spreken, dat ze zich erg verloren en kwetsbaar voelt en dit alles het voor haar zeer moeilijk maakt om zich uit te drukken, slaagt zij er allerm minst in de Raad te overtuigen. De Raad benadrukt dat elke verzoek(st)er om internationale bescherming onder een zekere spanning staat en dat elke gehoorgesprek stress en emoties met zich meebrengt. Dit neemt echter niet weg dat van verzoekster, die beweert haar land te hebben verlaten uit vrees voor de familie van haar man met wie haar familie sinds juni 2020 in een bloedwraak zou zijn verwickeld en die tevens beweert de autoriteiten te vrezen vanwege de vermeende band van haar familie met de moslimbroeders, redelijkerwijze mag worden verwacht dat zij bij machte is om voor de

diverse asielinstanties een juist, precies en waarheidsgetrouw vluchtrelaas weer te geven en dat zij in iedere fase van het onderzoek nauwkeurige, duidelijke, volledige, coherente en geloofwaardige verklaringen aflegt omtrent de redenen die haar ertoe hebben gebracht haar land van herkomst te ontvluchten. Zoals uitvoerig wordt toegelicht in de bestreden beslissing, slaagt verzoekster er echter niet in de door haar voorgehouden feiten geloofwaardig voor te stellen. Daargelaten verzoeksters blote beweringen dienaangaande, kan uit de stukken waarop de Raad vermog acht te slaan op generlei wijze blijken dat een 'kwetsbare geestestoestand' haar zou verhinderd hebben om de waarheid te vertellen en doorheen de administratieve procedure volwaardige verklaringen af te leggen over de gebeurtenissen die zij persoonlijk heeft meegemaakt en die aan de basis zouden liggen van haar vertrek uit haar land van herkomst. Verzoekster brengt geen medisch attest bij waaruit kan blijken dat haar cognitieve en mentale functies dermate ernstig verstoord zouden zijn waardoor zij niet in staat zou zijn om de essentie van haar asielrelaas op een duidelijke en geloofwaardige manier uiteen te zetten. Bovendien blijkt uit de lezing van zowel de vragenlijst die werd ingevuld op de Dienst Vreemdelingenzaken als de notities van het persoonlijk onderhoud met het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat de gehoren op normale wijze hebben plaatsgevonden. Uit niets blijkt aldus dat verzoekster tijdens het uiteenzetten van haar asielmotieven ten aanzien van de Dienst Vreemdelingenzaken of het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet in staat zou zijn geweest om duidelijke, volledige en geloofwaardige verklaringen af te leggen. De argumentatie in het verzoekschrift kan aldus geen afdoende verklaring bieden voor het in hoofde van verzoekster vastgestelde verregaande gebrek aan kennis over de door haar beweerde vervolgingsfeiten en het geheel van haar vage, oppervlakkige en weinig aannemelijke verklaringen in dit verband.

Voor het overige komt verzoekster in wezen niet verder dan het louter herhalen van en volharden in haar eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen, het uiten van blote beweringen, het poneren van een gegronde vrees voor vervolging en het tegenspreken van de gevolgtrekking door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, hetgeen bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee verzoekster dan ook niet vermog haar geloofwaardigheid te herstellen, noch een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken.

De door verzoekster neergelegde documenten zijn niet van dien aard dat zij de appreciatie van haar verzoek om internationale bescherming in positieve zin kunnen ombuigen. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beoordeelt deze documenten in de bestreden beslissing correct als volgt: *"De door u neergelegde documenten doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Wat betreft uw huwelijksakte dient opgemerkt te worden dat uw huwelijk zelf niet onmiddellijk in twijfel wordt getrokken. Over de documenten van uw man inzake zijn verzoek tot verblijf in Frankrijk dient gezegd dat deze geen informatie of elementen bevatten met betrekking tot uw beweerde problemen in Egypte. Het paspoort en de verblijfskaart van uw beweerde vriendin, de boarding pass en de overige reisdocumenten wijzen er louter op dat u illegaal reisde naar België. Deze staven de beweerde bloedwraak of de vervolging van uw familie om politieke redenen op geen enkele wijze."*

Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voren gebracht asielrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Verdrag Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.5.1. In zoverre verzoekster zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op haar asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Zij toont niet aan dat zij op deze basis in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. Verzoekster toont geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aan waaruit blijkt dat zij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. Verzoekster maakte immers doorheen haar verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die zij in Egypte zou hebben gekend of zal kennen.

2.5.2. Voorts oordeelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op basis van de COI Focus *"Egypte. Veiligheidssituatie"* van 11 december 2019, die gebaseerd is op een veelheid aan bronnen, dat er in Egypte actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor de confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan dat verzoekster louter door haar aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Verzoekster betwist deze analyse niet en brengt evenmin informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie waarover het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt niet correct dan wel niet langer actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. Daar verzoekster geen concrete elementen aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de evaluatie van de veiligheidssituatie in Egypte gemaakt door de commissaris-generaal, wordt diens analyse door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

2.6. In acht genomen wat vooraf gaat is de Raad van oordeel dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht concludeert aan de hand van de in de bestreden beslissing toegelichte vaststellingen dat verzoekster niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend en dat zij niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Het enig middel is ongegrond. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op een maart tweeduizend eenentwintig door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS